

Ἄσε νὰ ζήσω μιὰ στιγμή,
κρατώντας τὴν ὀρμή σου,
στὲν πρῶον αἰθέρα ὅσο μ' ἀρκεῖ
νὰ ρίξω καὶ στ' αὐτί σου
τὸ θησαυρὸ πού μέσα μου
γροικῶ νὰ σπυρταρῶ.

Ὡι μὴ σκοτώσεις τὸ ἄφραστο
τραγούδι πὺ γεννιέται!...»
Ἔτσι τ' ἀηδὸνι ἐμίλησε
καὶ τὸ γεράκι σειέται
κι ἀποτραβῆ τὸ νύχι του
τὸ πεινασμένο εὐτύς.

Τ' ἄλλο του πόδι ἀπλώνοντας
μὲ ἀγάπη τὸ γεράκι
σάμπως μὲ χέρι ἀνθρώπινο
χαϊδεύει τ' ἀηδονάκι,
καὶ τ' ἀηδονάκι ἐπέθανε
στὸν κλῶνο ἀπάνου εὐτύς.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

ΙΒΥΚΟΥ ΡΗΓΙΝΟΥ (550 π. Χ.)

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ

Ὁ Ἔρως πάλι τακερὰ καὶ δόλια μὲ κοιτάζει
μὲς ἀπ' τὰ βλέφαρα τὰ γαλανά,
μὲ χίλια δυὸ δολώματα στὰ δίκτυα του μὲ βάζει,
μὰ τρέμω ἐγὼ πὺ βλέπω νὰ γυρνῶ·
σὰν νικηφόρον ἄλογο πὺ γέρασε, διστάζει
στὸ τρέξιμο νὰ παραβγῆ ξανά.

ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΔΟΣ